

Katt och råtta

Han var från Norra,
jag var från Södra
Latin.
Han kunde fäkta, han,
och hade rutin.
Och jag hade svårt att skilja
på nervositet och segervilja.

Salut! En garde! Jag ser
hans ironi, han ler.
Han engagerar,
han söker en blotta.
Det är han som är katt,
och jag som är råtta . . .
Plötsligt sänker han sin klinga
för att tvinga
mej att stöta,
och jag ser min chans.

Jag gör några tafatta rörelser
från sixt till kvart
och kvart till sixt,
och nu är han säker.
Det passar ju inte alls,
att råttan leker!
Och snabbt
som en blix
slår ner
kommer min stöt —
»Holå!» —
och där står floretten
böjd i båge
mot hans väst!

Gösta Elftman